

1927-8

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні-
 що не може заложити
 Випуск За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Надходить поранок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER Ukrainian Edition

ВАЛ IV МІСЯЧНИК № 8
 РОКУ БОЖОГО 6055 1 Серпня (Sep. 1) 1927

З М І С Т :

ТІЛО ВОСРЕСЕННЯ	115
Апостолів аргумент	116
Безсмертне тіло	117
Останок членів Божого храма	118
САУЛ ВИБРАНИЙ ЦАРЕМ	119
ВЛАСТИВЕ І НЕ ВЛАСТИВЕ СУД.	121
Суд не мусить кінчитися осудом	122
Властивий і не властивий суд	123
Вінець дасться кожному по справед.	124
ОГЛЯД ХРИТІЯНСЬКОГО ЖИТТЯ	124
ДЕ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРШИ?	126

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповідь на мою жалобу.“ — Аввакум. 2:1.

© W.B.E.T.S.

На землі переполах народів у заколоті, як зарене море та фіні. І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випрестуйтеся і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наближилось визволення ваше. — Мат. 24:33; Марка 13:29; Лука 21:25.

— СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ —

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоби подавати пояснення св. Письма та поучення з нього; ширити науку Ісуса Христа та помагати дітям Божим при студіюванню Біблії. Він подає, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу паломників.

Журнал боронить сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, а саме ВИКУП (відкуплення) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на викуп за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будуючи на сім фундаменті: золото, срібло дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2 Петра 1:5-11), „дальшою пілею сього журналу, є, показати, всім яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явився через Церкву всяка премудрість Божя,“ — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена людським синам, так як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від ніяких партій, сект, чи віроісповідань, яких натворили собі люде; а старатється кожне своє слово підпорядкувати у всім під Божу волю в Христі, як учить сього св. Письмо. Дятого можемо сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, відповідно до того, як нам Бог уділить своєї мудрости розуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо се твердим, маючи сильну віру в Божі обітници, які є певні. Ми як ті слуги, що виконуємо Його службу; дятого рішення наше, що має бути поміщене в сім журналі, а що ні, залежить від сього, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпяти людей у ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоби досліджували кожне написане тут слово при помочі неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога,“ се особливше „діло рук Його,“ що будова його відбувається через цілий євангельський вік,—від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і угольним каменем свого храму. Через сей храм, як тільки він буде докінчений; Бог шле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Нього.— 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 21; 1 кн. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сього буде Він обтісувати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінів“ з „вибраних дорогих,“ тоді великий Учитель-Майстер збере їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква наповниться Його славою і станеться місцем стрічі між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Підставою надії для Церкви, як і світа, є, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде правдивим світлом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; 2. до Тимотея 2:5, 6.

Надією Церкви є, що вона буде такою, яким є Й Господь, буде бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідники” — 1. Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Римлян 8:17; 2 Петра 1:4.

В теперішнім часі Церква, святі, має усовершенити себе до служби в будучности, має розвинути в собі всяку ласку; бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. До Ефес. 4:12; Мат. 24:14; Од. 1:6.

Надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримують всі люде через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя. прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння Апостолів 3:19-21, Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, R. H. Barber, E. J. Coward. Кожний артикул уміщений в англійськім журналі, читає і удержує найменше трьох братів. Журнал виходить на кількох мовах

Передплата на Вартову Башту на рік вносить в Сполучених Державах \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичини 5 zł.; для Чехо-Словацьчини 30 кор.; для Буковини 100 левів; для Франції 20 франків; для Бразилії 10 мільрайсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві перекази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Ukr. Dep't.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати моней-ордерами або через Експрес компанію або банкомним переказом. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

Увага для передплатників! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість, ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, а тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Хто хоче розумно читати Біблію і розуміти всесвітні події, які відбуваються в світі і знати, який буде їх кінець, сей повинен перечитати слідуєчі книжки:

БОЖИЙ ПЛАН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ (Історія світа. 49,000 літ очима твоїми. 300 картин.) Ст. 200. Ціна в папер. опр. 35 цт.	
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ ...	25 цт.
НАМЕТ ТІНЯМИ ЛУЧШИХ ЖЕРТВ	25 цт.
ПІСНІ ЗОРІННЯ ТИСЯЧЛІТТЯ (Духовий співаник) ..	25цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ	10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є?	10 цт.
ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА	10 цт.
ПОТІХА ДЛЯ ЛЮДЕЙ	10 цт.
ПРАПОР ДЛЯ ЛЮДЕЙ	10 цт.
„ВАРТОВА БАШТА“ (місячний журнал)	на рік 1 дол.

Просимо всіх українських зборів тих, що ще не подали число учасників Господньої вечери, щоби як найскорше повідомили про се Укр. від. в Брукліні.

International Bible Students Association

Ukrainian Department.

117 Adams St.

Brooklyn, N. Y.

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутности Христа

VAL. IV.

Серпень, 1927

№ 8

Тіло Воскресення

«Сієть ся тіло душевне, устає тіло духовне; єсть тіло душевне і єсьть тіло духовне.» — 1 Кор. 15:44.

БОЖИЙ свідок, котрий був нахтнений святим духом твердить, що воскресенне Ісуса Христа силою Єгови, є запевненем, що всі люди будуть пробуджені і встануть на суд. (Дія. 17:31.) Сей суд буде остаточна проба кожної одиниці. Ісус сказав: "Недивуйтесь сьому бо прийде час що всі в гробах почують голос Його і повиходять: котрі добро робили, в воскресенне життя, котрі зло робили в воскресенне суду" — Йоана 5:28-29.

² Святе Письмо дуже ясно учить про воскресенне з мертвих. Однак багато Християн мають ріжні погляди що до сего питання: Много питає, що має встати, і в яким тілі мертві встануть? Коли спитаємо о відповідь правовірного священника, то він менше більше так відповість: „Коли чоловік умирає, то його безсмертна душа йде до Бога, а тіло кладуть до гробу. Коли затрубить труба воскресення, тоді душа вернеться (знеба або пекла) і злучить ся з тілом, в котрім попередно мешкала.“ Ся теория є так далеко від правди, коли порівнати з наукою св. Письма, що ледво чи варта за становлятися над нею; однак багато людей вірять в сю теорію, помимо того, що вона не знаходить ся в св. Письмі.

³ Апостол Павло розбираючи питання о воскресенню так говорить: „Бог же дає йому тіло яке схоче, і кожному насінню свое тіло. (1 Кор. 15:38). Тут питання сей час насувається, кого апостол розумів під словом „йому.“? В ріжних місцях літератури Дослідників Біблії, де пояснюєть ся про воскресенне, є зазначено, що то слово „Йому“ відноситься до душі або іства, а ще в иншим місце є зазначено, що слово „Йому“ відноситься до Нового Сотворіння (том 2-гий стр. 133. англ.) Понизше наводимо слова з томів під розвагу:

⁴ „Бог замірив воскресити душу або іство силою воскресення; тоді Він дасть кожний душі або іству таке тіло, яке Його безгранична мудристь уважає відповідним; для церкви, вибраних у віці Євангельским, духові тіла, для людей в часі новостання людськи тіла, однак не ті са-

мі, що повмирали.“ — 1 Кор. 15:37,38; том. 5 стр. 344.

⁵ „Апостол учив воскресенне душі від непритомности, але перечив воскресенню тіла.“ (Том. 5. стр. 349.)

⁶ „Дальше Апостол описуючи ріжницю між теперешним а будучими обставинами так говорить: „Оно сієть ся в зотліне а устає в нестліню.“ Се значить, що нове сотворінне зачинає свое житте в часі свого посвячення; з початком сплодження ся з духа; і котре розвивалося в гармонії волі Божої. Се нове сотворінне, що жило в тілі, не наче в наметі, чекало на свое нове тіло. Се нове сотворінне хотяй і вмерло, то є пред ставленне через сон — що спить, підчас коли його земський намет — тіло, є розвязане. То нове сотворінне одягнеться в духове тіло в першім воскресенню.“ (Том 6, стр. 227-726).

⁷ Повисші уступи з томів Викладів св. Письма, не є навидені на то, щоби когось відвести від правди або шукати блуду. Коли уважно розглянемо наведені слова з томів, то зауважимо, що мильна думка була висказана.

⁸ Наука св. Письма (1 Мис. 2:7) виразно учить що душа не жиє без тіла. Тіло було зроблене з елементів землі, і в дихнуто в него живе диханне; тоді повстала душа або рухаючися істота. Та душа, як і другі людськи душі, складалася з волі, ума, серця і організму. Отже душа не може жити без тіла ані без живого дихання. Колиж се так, тоді коли чоловік умирає то й душа умирає; отже нема душі для котроїби воскресити тіло. Коли та душа або іство воскресне, то та душа мусить складатися з волі, ума, серця і тіла, з живим диханнем, котре порушує організм до чуйности. Колиж се правда, тоді неможливо казати: „що душа дістане тіло.“ Ані не є се властивим говорити, що нове сотворінне спить, підчас коли його земський намет розвязаний.

⁹ В повисше наведених цитатах з томів можна вирозуміти, що душа, іство або нове сотворінне десь існує і коли настане воскресенне то та душа дістане нове тіло після в подобі

Господа. Се правда, що там (в томах) говорить ся що воно, нове сотворінне спить, але і також зазначено що існує. Отже різниця межі заключенням правовірного священника а наукою в томах є та, що перший учить, що душа десь **жне**, а другий учить, що душа, іство або нове сотворінне **спить**. Коли уважно порівняємо філософію воскресення в обох случаях, то знайдемо, що нема різниці межі тим чи істо-та десь живе без тіла або десь спить без тіла. В обох виразах є зазначено, що душа і тіло є розділене і злучить ся назад в часі воскресення.

¹⁰ Се є ясным, що ми мали мильне вирозумленне. Ми напевно знаємо, що мертві є дійсно мертві і несвідомі, і що вони не існують аж поки Божий час на воскресенне прийде. Ми говоримо що смерть є сном, тому, що Бог замірив збудити їх зі смерті. Ми знаємо, що нове сотворінне мусить умерти, щоби бути учасником воскресення. Де котрі з них сплять сном смерті і нігде не існують через довгий час, а ті, що остануться на землі будуть переіменовані в миг ока з людської до духової істоти. 1 Кор. 15:53; Филип 3:10,11.

¹¹ Ми також мильно вірили, що нове сотворінне є зпліджений ум, і що то нове сотворінне знаходиться в сій глиняній посудині. Однак ми знаємо, що се є неможливим для ума бути сотворінням. Се заключенне повстало змильного вирозуміння слів Апостола в 2 листі до Кор. 4:7, де говорить ся так: „Маємо сей скарб у глиняних посудинах, щоб преможество сили було від Бога, а не від нас.“

¹² Ріжні подібні думки заключаються мильно, коли береться під розвагу лише поодинокий текст св. Письма, незвертаючи уваги на зміст попередних або слідуєчих текстів. Колиж хочемо мати правдиве заключенне аргументу, мусимо уважати на слідуєчі правила: (1) Мусить ся ясно предложити питання. (2) Мусять бути ясні аргументи для попертя того питання. (3) Мусить бути остаточне заключенне на підставі даних аргументів.

¹³ Апостол Павло був тим здібним зрядом в руках Божих, которого Бог уживав для вияснення певних правд. Усі Апостолові аргументи є в гармонії Божого пляну. Отже для того се є не можливим робити заключенне на підставі одного параграфу або речення. Треба конечно розглянути всі прочі подані думки, щоб осягнути правдиве понятє про дане питання.

¹⁴ Сатана, через своїх слуг, старався знищити доказ Ісусового воскресення. Його слуги священники підкупили свідків, щоб сі говорили лож про воскресенне Ісуса Христа (Матея 27:63-65; 28:11-15) Диявол уживав всяких способів щоб знищити віру в науку воскресення Христа. Апо-

стол аргументуючи про воскресенне заключив сими словами: „Коли Христос не воскрес той марна віра ваша; ви ще в гріхах ваших.“ Його доказом є, що послідователі Христа не можуть воскреснути хіба, що будуть частиною Христа.

¹⁵ Св. Письмо часто відносить ся до Христа як до поодинокі особи. Ісус, перед своєю смертю, молив Отця небесного щоби усі Його послідователі були одно, так як і Він едно з Отцем (Йоан 17:21). Божий Пророк і Апостол Павло також відносяться до Христа, як одного тіла. — Псал. 69:5; Кор. 10:17” Ефес. 4:4,25:

¹⁶ Коли пильно розглянемо пятацятю голову в першій листі до Коринтян, знаходимо там, що Апостол обговорює ось що: (1) Воскресенне Христа; (2) що в тім воскресенню є заключений Ісус, голова і члени тіла його; (3) Сорок третій верш відносить ся до Христа і Його тіла а не до душі, іства або характеру поодинокі особи.

АПОСТОЛІВ АРГУМЕНТ.

¹⁷ Апостол аргументуючи в 15-ти голові від 1-11-го вершика меньше більше так говорить: Дорогі браття в Господі; бажаю звернути вашу увагу, що до радісної новини, котру ви пізнали і через котру отримаєте спасенне, коли ваша віра буде сильна. Правда, котру я вас учив є, що Христос умер за наші гріхи, що він був похований в гробі і що він устав із смерті так як се було предказано в писаннях; Воскресшого Христа бачив Петро, потім дванацять свідків. Пізнійше пять сот людей бачили Його і були свідками Йому. Потім бачив Його Яків і пізнійше всі апостоли бачили Його. Наостанок і я бачив Його. Всі вони є свідками Його воскресення. Я не є достойний бути апостолом, бо я гонив церкву, але з ласки Божої я є апостолом отже й свідком Його. Се є довгий тяг імен свідків воскресення Христового. То, що я вірю і навчаю.

¹⁸ Від 12-20-го вершика апостол говорить, що всі ті свідки свідчать про воскресенне Христа. Чомуж з між вас де хто перечи воскресенню мертвих? Коли Христос не воскрес то наша наука даремна; ми є ложні свідки, і всі, що в мерли в Христі, погibli. Отже ви бачити, що воскресенне усіх християн залежить від дійсности воскресення Христового. Всі християни є частию Христа, тому, що вони є Його тіло; і коли Христос не воскрес той всі ті не мають надії, а ми нещасливійши всіх людей. Але браття Христос устав з мертвих і стався первістком між мертвими.

¹⁹ Від вершика 21-22-го апостол дальше аргументуючи говорить так: Ви мусити знати, що смерть прийшла через злий учинок одного чо-

ловіка, Адама; і через одного чоловіка Христа також приходять воскресення. Коли Христос не воскрес то і ніхто ніколи не може воскреснути.

²¹ Від вершика 22-28-го зміст аргументів є такий: „Ось Христос воскрес найперше, потім ті, що осталися Христові пірчас присутності Його, тому, що Він прийде судити живих і мертвих (2 Тим. 4:1). Всі, що придуть до Христа під час Його присутності, будуть жити; а всі, що будуть добровільно зло чинити, будуть знищені і сама смерть буде знищена; тоді Христос передасть Єгови привернене людство. Така чудова робота не може бути виконана, колиб Христос не воскрес.

²² Від 29-34-го вершика Апостол говорить так: Браття, я єхристиянин, і я охристився в смерть Христову, щоб мати часть в Його воскресенню. Колиж нема воскресення то чому де хто із нас христився в Христа? Чому терпіти переслідування від ворогів, і умирати денно в службі Його? Коли нема воскресення, тоді нам іستی і пити та забути про все. Але не давайте звести. Ви слухали фальшивих аргументів протів воскресення, що і знеохотило вас. Ви знаходилися в злім товаристві, що зіпсовало ваші звичаї. Але я говорю щоби пробудити вас до праведности, і щоби ви почувли про воскресенне Христа.

²³ Дальше від 35-38 вершика, апостол каже, що я показав вам, що Христос устав із мертвих, і що воскресенне других залежить від сего факту. Але противники, що перечуть воскресенню скажуть, як можуть мертві встати? В яким тілі вони встануть? Сі не є розумні питання. Коли ти сієш насінне то воно мусить перше умерти і тоді дістає тіло. Те саме тіло, що сієш, не встає більше. Бог дає тіло для кожного насіння після його якости. Коли се пшениця-насіenne, то пшеничне тіло вйде, коли инше насінне, то дістає відповідне тіло до себе.

²⁴ Від 39-41-го вершика, апостол так говорить: „Не всі тіла є такі самі тіла. Людські тіла инші а скотини инші тіла. Поглянь понад себе, бачиш небесні тіла. Коли поглянеш наукола себе, бачиш земські тіла. Їх слава є також розмаїта. Так буде у воскресенню; будуть тіла земські і тіла небесні, і будуть мати не одну славу.

²⁵ Від 42- 44-го вершика апостол говорить так: Але тепер я пишу вам про воскресенне Христа, котре перечать вороги. Се найважнійше тому, що без Його воскресення всі инші воскресення є неможливі. В иншім місци сего листа я показав вам, що хотяй Христос складається з многих членів, то однак сі становлять одно тіло. Одним духом всі хрещені в одно тіло. (1 Кор. 12:27). Тіло Христа, котре скла-

дається із членів на сій землі, є умераюче. Се тіло є понижене: воно слабе і є безчесне в очах людей. Ісус, голова Христа, умер ганебно в очах людей і всі його члени мусять умерти подібною смертю.

²⁶ Отже се про Христа я розкаю вам, що „(Христос) сіється в безчестю, устає в славі; (Христос) сіється в немочі, устає в силі; (Христос) сіється тіло душевне устає тіло духове.” Христос котдий є помазанцем Божим на землі є тепер тілом пониженим і мусить умирати. Та Бог піднесе його зі смерти до слави і дасть йому тіло духове, небесне.

²⁷ Дальше від 45-го до 50-го вершика Апостол так говорить: Писання показують нам що Адам був душею живою. Та душа була сотворена з елементів землі і дано їй живе дихання. Той перший чоловік умер через то, що зогрішив. Другий Адам, Христос, буде життєдавцем для всіх людей; і нема нікого иншого через котрогоби можна отримати житте лише через Христа. (Йоан 10:10.) „Тількиж перше не духовне (було, а душевне, духовне ж потім.” Христос мусів умерти як чоловік, а воскреснути в духовім стані. Тепер усі посвячені Його у воскресенню дістануть духові тіла і будуть подобні Йому.

²⁸ Де хто слухаючи Павлових аргументів міг поставити ось яке питання: „Павле, ти сказав, що Христове тіло сіється в зотлінне” чи Христове тіло підлягало зіпсуттю? чи не є написано що Його тіло не побачить зотління? (Псал. 16:9,10) На се питання Апостол так відповівби:

²⁹ Се правда, що є написано, що Його тіло не побачить зотління. Але Його тіло могло зіпсуватися бо було людське. Та Бог своєю силою схоронив те тіло від зіпсуття але (церква) є не совершенна і тому мусить умирати або йти в зотлінне. Христос є обіцяним насіннем Авраама. (Галат.3:16) Я запевняю вас браття, каже апостол, що тіло і кров царства Божого не наслідять.

³⁰ Від 51-56-го вершика апостол дальше так говорить: Всі вірні, що умирають в Христі, нім прийде Його другий прихід, не будуть нігде істнувати, та коли прийде Його день, Він збудить їх із смерти сну. Та декотрі члени Його тіла, (церква) не будуть спати сном смерти, а в миг ока переміняться з людського до духового тіла. Колиж се смертне одягнеться у безсмертте, то ді сповниться слова Божі: „Пожерта смерть побідою. Де в тебе, смерти жало? де в тебе, пекло побіда?” Сі, що будуть з Христом, вже більше не будуть підлягати силі смерти.

БЕЗСМЕРТНЕ ТІЛО.

³¹ Ніхто, окрім Христа і церкви, не буде підлягати зіпсуттю. Лише для сих є обіцяно, що дру-

га смерть не буде мати сили над ними (Одкриття 20:6) і ніхто окрім церкви не отримає безсмертності. Для сих, підчас свого пробуття на землі, що апостол радить і заохочує шукати безсмертності. (Рим 2:7). Члени тіла Христового, тут на землі, є зачаті св. Духом і для них обіцяно наслідство Божої природи. (Яків 1:18; 1 Петр 1:3; 2 Петр 1:3,4). Окрім сих ніхто більше не наслідить безсмертності.

³² Отже як бачимо, то апостол не відносить в тій голові до душі або характеру або істоти а відносить ся до цілого Христа. В сім то як раз місци, де всі Номинальні Християни помолися. Вони уживали слів Апостола в доказ, що всі люди одягнуться в безсмертте, чого апостол не учив.

³³ Коли прийде загальне воскресенне, тоді всі люди повстають з людськими тілами. Давно вже пророк Йов писав: „Він в останній день підійме з пороку отсю розпадаючуся кожу мою, І я в тілі мойму побачу Бога.” (Йов 19:26) Йов вірив і проповідував о воскресенню. Інші Пророки також учили про воскресенне мертвих, і що Бог отворить їх гроби і вони виходять із них. — Езек. 37:12; Ерем. 31:15-17; Ісаї 35:10.

³⁴ Апостол і його браття в Коринтії знали, що всі люди воскреснуть в людських тілах. Тут апостол пояснював їм о воскресенню Христа і сего то воскресення вони, Коринтіяне, не могли зрозуміти. Він їм пояснював переминенне з людського до духовного життя. Колиби їх питання було відносно воскресення в загалі він не бувби назвав їх „безумними,” а противно він бувби показав на писання пророків, що чоловік є мертвий в гробі і устане в людським тілі. Але він обговорював воскресенне Христа і показав, що загальне воскресенне залежить від воскресення Христового.

Апостоли і всі інші знали які тіла дістануть люде взагалі, але ніхто не знав яке тіло Бог дасть Христу. Брат Йоан так заявив: „Та ще не явилось, що ми будемо; знаємож, що коли явить ся подібни Йому будемо, бо побачимо Його яко єсть” — 1 Йоан 3:2. Апостол Павло також будучи натхненим духом святим сказав, що Бог дасть тіло Христові (голові і церкві) яке уподобаєть ся Йому.

ТАЙНА.

³⁶ Христос, се Божа тайна, закрита від родів і віків. Ся тайна була відкрита для Ісуса Христа по помазаню Його святим духом в Йордані. Постепенно вона від кривалася також для послідователів Ісуса Христа по сошествію святого Духа. Ся тайна, коли була відкрита і Апостолу Павлові, тоді він написав, що кожний, що хоче наслідити царство Слави, мусить належати до

Христа. Він також зазначив, що правдива церква є тілом Христа, і що вона мусить терпіти встид і переслідованне від противника так, як терпів її Голова.

³⁷ Павло будучи членом тіла Христового так писав: „Тепер радуюсь устряданях моїх за вас, і доповняючи недостаток горювання Христового у тілі моїм смертному за тіло Його, котре є церква, котрої став я слугою по домородцтву Божому, даному мені про вас, щоб сповнити слово Боже, тайну закриту од віків і від родів, тепер же явлену святим Його, котрим Бог зволив обявити, яке богацтво слави тайни сієї між поганями, котра єсть Христос у вас, на дія слави.” — Колоссянам 1:24-27.

³⁸ Се було відносно сеї тайни і славного воскресення Христового, що Апостол писав до Коринтіян. Він знав, що колиби сі християни відвернулися від великої правди про воскресенне Христове то вони ніколи немоглиб статися членами Його тіла. Отже наведені аргументи були дані щоби показати, що Христос умер і воскрес після пляну Єгови; що Христос складається змногих членів; що як голова терпів, так і тіло його церква мусить терпіти; що Христос мусить умерти ганебно в соромі і в немощі і що Бог піднесе Його до слави, чести і безсмертності. Його аргумента є ясні і переконуючі а їх ясність впливає радість у серце християнина.

ОСТАНОК ЧЛЕНІВ БОЖОГО ХРАМУ

³⁹ Вельми дорожать обіцянкою, „Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя.” Усі що терплять сором і ганьбу, як терпів Христос, голова церкви, і будуть ступати вірно за ним аж до смерти, сим Він дасть велику славу і житте на поземі Божої природи, і остануть навсєгда членами славного тіла Христового

⁴⁰ Отже се не є розумним заключати, на підставі сеї голови, що характер десь існує і що колись воскресне. Ніхто не має характеру осібно або відрубного, а чоловік є характером. І коли чоловік умере, тоді і характер умере. Іншими словами сказати, що чоловік є сотворінне і коли він умере тоді і сотворінне умере, і вже більше не існує аж до другої присутности Христа, а тоді на ново буде привернений до життя.

⁴¹ Коли чоловік не мав нагоди чути про Христа, правду, в сім життю, він устане змертвих на суд; він дістане людське тіло, та не конечно мусить воно бути подібне до першого. Однак церква дістане духове тіло, котрого описати ніхто з людей не може.

⁴² Оже впятнайцятий голові до Коринтіян Апостол обговорює про Христа взагалі. Але в Одкриттю 3:12, обіцянка є зроблена зокрема для

того, що побідить, і Він зробить його стовпом храму. Однак ніхто не може належати до Божого храму, хто не є членом Христа. Тут апостол ясно показує, що Христос є оден, голова і тіло, і що то тіло умере як людське іство, з людським організмом а устає як духовна істота.

⁴³ На підставі мильного заключення кожний християнин уважав конечним виробити собі характер від коли він стався новим сотворіннем; і що нове сотворінне існує в людським організмі; і що коли тіло умре, нове сотворінне дальше існує і дістане нове тіло після впадоби Господа. Се було мильне розуміння на підставі мильного заключення. Колиж маємо правдиве поняття, що є характер і, що є нове сотворінне, тоді ясно бачимо, що апостол відносить до Христа, обіцянного насіння, що становить „Божу велику тайну”

⁴⁴ Ніхто не буде членом тіла Христового, хто не буде рости на подобіє Христа підчас свого побутя тут на землі. Але се подобіє не значить, що ми маємо виробити собі характер, а радше повне посвяченне ся в службі Бога Єгови і ніколи лучитися або симпатизувати з диявольською організацією.

⁴⁵ Бог Єгова розвивав нове сотворінне, і котре вже майже наукінченю. То нове сотворінне є Христос. Се нове сотворінне, коли помазане і зачате зі св. Духа, і коли окажить ся вірне то і Бог Єгова надгородить його за вірність через що дасть йому участь у першому воскресенню і коли буде вірним тут на землі, дістане нагороду безсмертности.

Питання.

Що запевняє воскресенне Ісуса Христа?
Що кажуть священники про воскресенне з мертвих?
Як пояснювали Дослідники Библиї 1 Кор. 15:38,42?
|| 1-6

Як повинен відноситися християнин, коли довідається що мав мильне поняття о правді?

Що є душа? Чи може она жити без тіла? || 7-10.

Поясни 2 до Коринтян 4:7. Яке було поясненне поперед сего тексту? На що повиннісьмо уважати щоби прийти до властивого заключення? || 11-14.

Яке головне питання розбивав апостол Павло в листі 1 Кор. 15? Як він научав про Христа? Які три головні річи він навів у сій голові || 15-17.

Перекажи своїми словами 1 Кор. 15 1-28 || 18121.

Про що аргументує Апостол Павло в тій голові, і який спосіб тіло Христове підлягало зіпсутю? || 25-29.

Яку „тайну” Апостол вікриває і чому? Коли буде пожерта смерть? Хто не буде підлягати смерті? || 30-32.

Зяким тілом Йов сподівав ся встати? Що говорять другі пророки про воскресенне людей? Чи треба апостолові пояснювати про воскресенне людства? Яке питання Коринтяне не могли зрозуміти? Що значить ся тайна Божя і кому була она перше объявлена? Поясни до Колосян 1:24-27. Чи нове сотворінне умере? Чи Апостол обговорює воскресенне індивідуальне? Як можемо оминати мильне поняття, розбираючи писанне? || 41-43.

Що значить бути подобним на образ Господа? Як і коли можемо бути певні, що будемо учасниками першого воскресення || 44-45.

Саул Вибраний Царем

САУЛ, перший Ізраїльський царь, виставлений в старім Завіті як образ чоловіка, котрий мав велики привелеї до широкої діяльності однак безуспішним. Були й другі мужі в Ізраїлі, котрі не лише що не жили після своїх привелеїв, але навіть вони були проповідниками до байдужности і заворушень протів Єгови; як наприклад, Еробоам Набатенько, котрий був призваний провадерем Ізраїля до гріха. — 1 Царів 14:16.

² Однак Саул не був тим чоловіком, що приводив Ізраїля на злу дорогу. Його упадок був радше персональний. Він є приміром тих, що поводяться самолюбно, і стають негідними до відвічального становиска. Сю историчну подію наводимо для нашої науки застановляючися над його привілеями, чинностию і його помилками, щоби нам навчитися як поступати в нашім життю.

³ Події, які спричинилися до вивиснення Саула на царя, були слідуочі: Коли Саул появився між Ізраїльским народом тоді вони стояли дуже низько в їх національнім життю. Страшне зіпсутте священства синами Ілії через що прийшло знищенне Силомії, так, що Ізраїль лишився без намету, священства і громадських провадарів, і були пригноблені насильством Филистінів так, що навіть ковальски місцеві огнеща були знищені, що тяжко було знайти ковала до направлення плугів, і що поставило людей в розпучлім стані.

⁴ Тоді то Господь дав їм Самуїла через котрого промовляв до них. Їх дух віджив; Самуїл всегда працював на користь народа і старався пізнати і чинити волю Божу. Під його провідництвом їх сила росла і вони скинули на короткий час ярмо Филистінів, котре так сильно було накинине на них. Самуїл не лише під-

ніс їх національного духа, але й також увів систему науки як рівнож установив систему судівництва.

⁵ Скоро Ізраїль піднісся до самосвідомости яко народ — сей час вони забажали бути подібними до їх сусідів-Моабів, Амоніів, Едомів і Филістіів. Вони заявили, що бажають мати царя, котрий би їх провадив у війні. Се бажанне вельми заболіло Самуїля. Він працював сильно щоб привести до успіху свою ціль, і помимо того що праця принесла успіх і мир, однак вони не були задоволені, а забажали витворити собі силу.

⁶ Бог потішав Самуїла кажучи, що вони не відкидають його ані його роботи, але в дійсно-сти вони відкидають Бога як царя — 1 Самуїл 8:7. Він сказав Самуїлові, що він дасть людям чого вони бажають отже Самуїль сподівався що Бог покаже хто має бути тим царем. Отже Бог вибрав Саула на Царя. Він його вибрав не тому, що Саул був найлучшим чоловіком, а тому, що він відповідав бажанням людей. Саул був боязливого і встидливого успо-блення бо коли прийшов час представити його людям, то він сховався.

⁷ До тепер Саул працював на полю свого отця і був задоволений. Тепер без жадного урядового досвіду, його поставлено зовсім у несподіваний позиції великої відвічальности, котра вимагала здорового розсудку а котрого він зовсім немав розвиненого. Сю не свідомість можнаби приписати причиною його упадку, однак в сім случаю, се не є властива відповідь, тому, що тут лишається Бога на боці.

⁸ Сказано є, що Бог дав Саулові друге серце. Се не значить, як де які проповідники говорять, що Саул був навернений зі злого стану серця а радше, що Бог дав йому ум і серце до виконання більших річей чим він до тепер робив. До тепер він наглядав над вівцями, козлами і ослами та іншими домашніми справами. Від тепер йому поручено всі справи народні і його ум не був більше зайнятий релігійством а мав наглядати над справами Божого народу. Бог не покликавби чоловіка на царя, котрий би не мав здібности виконати свої задачі, а потім уважати його відвічальним за се.

⁹ Се можна порівнати до становиска Християнина. Він поводився натуральними і звичайними почуттями життя; чи то би він був низького стану, чи навіть він зміг до певного степеня стриматися, однак самий не може він контролювати в повні свого духа. Ніхто самий своєю силою не може побідити волі тіла. Але Бог дає свого духа кождому прийнятому в Христі і тоді є конечностию йти після волі Божої. Щоби він міг чинити волю Божу, Бог дав йому св.

духа чим він міг панувати над своїм духом і побідити противні напади із середини і зовнішні.

¹⁰ Не всі в Ізраїлі прийняли Саула за царя; бо де хто сказав: „Як сей чоловік зможе нас спасти? „Вони знали його як непрактичного чоловіка, рільника, отже й не до віряли щоб він міг провадити справами народними як іслід. Сі воркуни, як рівнож і всі інші від тоді до тепер, недобачили, що таке було розпорядженне Боже; і коли Бог вибере чоловіка до певної праці між своїм народом, він й дасть йому здібности, так довго як той чоловік бажає бути ужитий Богом. Такі лише дивлять ся з точки погляду людского а не добачують Божої — Рим. 12:3; Ефесянам 4:7.

¹¹ Можна похвалити Саулову шляхетність до всіх тих, котрі нарікали протів него, як і рівнож до тих, що не визнавали його за помазанника Божого. Новий царь затримовав спокій; він був не наче глухий до сего нарікання. 1 Самуїл 10:27.

Нічого не є так трудним зносити як наруганне; але ті що ругають, виносять велику шкоду на дусі як і рівнож на вигляді свого лица.

¹² В пізнійшій часі Саул доказав свою гідність яко царь, і Божий вибір його на царя був оправданий. Однак треба за уважати, що се не значить що коли Бог вибрав Саула за царя для Ізраїля, щоб Він його був вибрав колиб Ізраїль був послухним. Бог дав їм царя такого, якого вони бажали і до їх вподоби. Також треба розуміти що воля Божа булаби і тут виконана колиб Саул був співділав в повні з Еговою.

¹³ Саулове схованне ся в часі коли жереб був киданий, через котрий Бог мав показати людям хто є їх царем, і сим освободити Самуїла від можливого закиду односторонности, кидає побічне світло на його особу. Його надзвичайно висока статуя звертала увагу на него, а особливо коли він був в товаристві других, і се робило його самосвідомим. Але можливо що в дій-стности в нім не було тилько смирности як се виглядалоби зразу; на певно, що його учинок виніс більше слави йому, коли його віднайдено і приведено перед людей, котрих очі були звернені на него, колиб він був не ховався а лише був викликаний з помежи своєї родини. Се булоби більшою смерностию зовсім не ховатися а чекати на жереб коли його покличе. Се може бути перше його діло зряду многих інших котре в кінці зіпсовало його життя.

¹⁴ Коли Саул був приведений перед людей, тоді Самуїл сказав: „Ви бачити, кого вибрав Господь; не має він нікого до пари.” (Самуїл 10:24.) Самуїл не розумів тут, що нема чоловіка такого доброго, але що не було чоловіка, кот-

рийби відповідав більше їх ідеалові чим Саул. Усі люди кликнули: „Нехай жие царь!” Тоді Самуїл котрий до тепер витворив систему науки для людей і зробив закон правосильним по всій землі, виписав конституцію для царства, і котру цар Саул прийняв. Самуїл тепер стався найбільше визначним чоловіком, який зсего найбільше визначного народу міг вийте.

¹⁶ Помимо науки, яку знаходимо тут для кожного християнина, і також науки для других взагалі, ту також знаходимо всій зазначений минувшині якоби пророцтво; бо всі події є неначе образів. Саул представляє велику клясу, котра за часів християнських була вивішена до служби, але котра зле уживала своєї привелеї

¹⁶ Клер, маючи велику нагоду служити Господу і людям став невірним Богу витворилася з него кляса невірної слуги. Клер ідучи слідами Саула, став служити собі радше чим служити людям і Господу, і люди, котрі попирали клер були так як Ізраїль, котрий бажав царя, которого могли бачити радше чим думати про невидимого Царя, Єгову. Се є лекше для людей, котрі не суть сплоджені із св. Духа, привязатися

до великої організації радше чим знаходитися в товаристві братів як про се Бог замірив і бути малими незначними для світа. Церкви хотіли бути так як і народи, і вони знайшли визначне місце межі ними, але лише для своєї шкоди. Вони виростили високо, високо в очах людських, але зато стратили ласку в Бога.

ПИТАННЯ

Яка різниця межє Саулом а другими негідними провідниками Ізраїля? || 1-4

Які були обставини в Ізраїлі коли Саул став царем? що зробив Самуїл для людей до того часу? || 1-4

Чому люди бажали царя? Як Самуїл задивлявся на їх бажанне? 1 що Бог сказав до него про се? Хто був Саул і чому Бог дозволив йому бути царем? || 5-7.

Як Бог дав Саулові серце? Як се можна порівнати з досвідами Християнина? || 8-9.

Чому де котрі з людей відкідали Саула? Як він поведився зругателями?

Чи Саул видповів Божий цілі? || 10-12.

Чи Саулове схованне ся під час киненя жереба показує покору? Як Самуїл співділав з новим королем? || 13-14.

Кого приображає Саул? Поясни образ? || 15-16.

Властиве і Невластиве Судження Себе і Других

„Коли-б ми самі розсуджували, то не булиби осуджені. Коли-ж нас судять, Богом карасьмо, щоби не були із сьм світом засуджені.” — 1 Коринтян 11:31,32.

¹Сими словами, апостол немов хоче сказати, що если би ми, яко Християне схотіли відповідно розсуджувати себе, розбирати себе і направляти, тоді не булоби потреби для Бога, щоби Він брав нас в свої руки і давав нам відповідні науки, і ~~кари~~, щоби нас направити на добру дорогу.. Але если заведбуємо сього, тоді Бог мусить так учинити; бо Він прийняв нас за членів своєї родини і під свою отцівську опіку. Ціль сих кар для нас не є на се, щоби нам пошкодити, але щоби ми не були засуджені зі світом.

²Ми судимо себе — кажемо — тоді, коли розбираємо критично наше власне поведенне, наші слова, діла і стараємося поставити їх побіч, чи відповідають засадам, яких навчає св. Письмо милосердю і правди. Як учив нас наш Учитель, що коли ми переконані, що ми скривдили нашого брата, тоді ми повинні оставити нашу жертву на жертівнику, і йти найперше перепросити нашого брата. (Мат. 5:23) В такий спосіб ми осуджуємо самих себе, і зобов'язуємо себе до направи кривди. Коли ми зробили що злого, то не вистарчить сказати: Так, я у-

чинив зле, але на світі нема совершенних людей.” Як би хто так хотів ділати такий не поступив би з духом сього тексту. Ап. Павло у повисших словах каже, що коли ми знаємо, що ми зле учинили, тоді ми повинні уважати собі за святий обовязок направити зло, яке ми учинили, і то стільки на скільки ми є в силі.

⁴Если ми провинилися зглядом другого маючи наприклад недобрі думки про нього, тоді не потребуємо йти до нього і оповідати йому, що ми думали про нього. А тільки повинні думати собі, як несправедливо ми подсуджували його, і поставити себе на місце його, що хтось другий так подібно несправедливо думає про нас, і дати собі науку, щоби вдруге се не повторялося. Таким чином покажемо, що маємо добрий намір і що в нас є добре серце.

⁴Ми розуміємо, що Бог жадає від нас, щоби ми себе добре розсуджували і розбирали. Если знаємо, що ми когось скривдили нашим язиком або в подібний спосіб, тоді маємо відповідно перепросити сю особу і сю справу залагодити. В такий спосіб ми самі наложимо на себе кару, якої не так легко забудемо.

Если притім потреба буде дещо упокоритись, тим ще лучше. Если ми не схочемо себе укарати, тим самим покажемо, що наше серце є у невластивім стані; і тоді найкраще було би для нас, як би Господь дав нам поважну научку. Розуміється, що воно не все станеться за раз якраз в той самий день або тиждень або місяць, коли ми яке зло учинили. Але можемо бути певні, що коли ми не направимо кривди, тоді сам Господь возьме цілу справу у свої руки і дасть нам закоштувати гірких до-свідчень, що будуть для нас пожиточною наукою. Він може дозволити, що хто другий учинить се для нас або скаже о нас, з чого пізнаємо, що ми занедбали направити лихо. Або він може дозволити, що ми можемо опинитися в такій позиції, що те вже буде для нас карою і наукою, які нам покажуть, в чім ми провинилися.

Се все є на те, що коли ми самі не розсуджусмо себе або не розбираємо безсторонно наших діл і слів, тоді Господь се учинить — щоби ми не були засуджені враз зі світом убудучности; се є, ми могли свій характер зачистити, однак все мусить бути змите і усунене з нього. Инакше ми не будемо надаватися до царства. Іншими словами, если ми належимо до Церкви Христової, ми мусимо судити себе і розсуджувати всі наші поступки тепер у часі сього віку. Если занедбуємо себе карати самі, тоді Господь учинить се на те щоби ми зростали в святости.

Суд не мусить кінчитися осудом.

“Дуже часто уживаємо слів „суд“ і „опінія“ за одно і те саме. Значінне сих слів є майже одно. Опінія чиясь о чімсь, є його судом о чімсь. Чи він виявляє се другому, чи держить у собі, то однак його суд є його опінією. Бувають часи, коли далеко лучше для нас, если задержуємо свою опінію або свій суд у собі самих, ніж висказувати о тім другим. Наприклад наш Спас так сказав до своїх учеників: “Ще багато маю говорити вам, та ви не можете носити нині.” (Йоан 16:12) Були певні причини, чому Він не сказав їм тоді всього. Так подібно може бути і знами.

Св. Письмо уживає також слова суд у спеціальнім того слова значінню; іменно у значінню осудження, засудження. Однак Господь забороняє своїм людям осуджувати (засуджувати) когось. Ми можемо однак сказати, що поведенне певної особи або певні слова, або діла її, в нашій опінії є такі або так судимо, що не відповідають Божим засадам праведности. Се нам вільно, если, щось станеться явним, тоді ми повинні мати свою опінію, або

мати о чімсь свій суд. Хто не може на якусь річ, або подію виробити собі своєї опінії або мати свого суду, такий не є сталого характеру. Кождий розумний чоловік повинен виробити собі свою опінію про річ, о котрій говорить. О скільки він з того може сказати другому або задержати в секреті для себе, се залежить від нього самого; він сам про се має рішати.

Не судіть нікого перед часом.

“В 1 до Кор. (4:3-5 Павло пише: „Не судіть нікого перед часом.“ Але сими словами він не каже не судити себе самих, але не судити других. Не до нас належить судити других думки або серце. Ми не повинні говорити на когось і казати, що він є злого серця або зле хоче робити. Хотяй вправді можемо думати, що поведенне сеї особи є зле, або, що хтось мильно навчає, але не до нас належить осуджувати їх і казати, що хтось хоче бути злим; бо ми не в силі читати його серця. Тільки один Бог знає, хто свідомо хоче робити зло і у якій мірі. Нераз може бути, що такий ділає зле, бо йому здається, що се добре, або у своїй темноті се робить або так навчений, йдучи за забобонами. З іншим так буває се тому бо він дивлячись із свої точки погляду видить річ в іншій світлі, як ми бачимо. Коли до сього надариться відповідна хвиля, і если се буде у відповідний час, тоді ми повинні постаратись показати їм, що вони є у блуді або, що вони зле поступають. А учинивши се ми не повинні їм чинити ніякого зла або карати їх за се, що у нашій опінії уважаємо злом.

“Сеї засади поступовання придержується всяка зорганізована суспільність, в случаях, коли розходиться укарати когось вязницею, карою смерти і т. п. Однак всі культурні народи признаються, що людського серця вони не в силі збагнути і відчитати. Для того за ріжні проступки уряди назначають ріжні степені кар; не тому, щоби надолжити зло, але, щоби повздержати перед дальшим лихом. Дятого злочинця карають вязницею на кілька літ, а нераз і на ціле житте, щоби не чинив дальше подібного лиха, а часами, щоб поправився. Навіть коли карзють смертю, тоді не мають на думці укарати його карою, відповідною до його тяжкого злочину, але відбирають йому життя тому, щоби повздержати його від дальших злочинів. Тому також повинаходжувано ріжні роди смерти, щоби смерть учинити можливо як найменче болючою. Кажуть, що зломанне карку, коли вішають злочинця, не справляє злочинцеві ніяких мук. Інші кажуть, що електричне крісло є так збудоване, що особа не

чує найменшого болю і терпіння, коли струя електрична перейде його тіло. З того бачимо отже, що те все роблять на се, щоби злочинцеві відібрати життя, щоби він не міг дальше допускатись злочинів.

Еластивий і невластивий суд.

Повертаючи до сього, що говорить святе Письмо о людях Божих, им не повинні судити тих, хто допустився злого діла, в тім значінню, щоби рішати ступень його злочину. Любов все сподівається найлучшого і не любить говорити злого про другого або видавати злого осуду на другого. Любов не любить думати лихого, а все старається думати ліпше про другого, бути виrozumілим для нього і усунути від себе всякі пересуди і упередження. Любов скорше буде думати, що сей, котрого осуджується, або котрого критикують, видко не бачив добре або не розумів ясно, або задля якихсь причин був впроваджений в блуд.

¹¹Наш Спаситель сказав такі важні слова: „Пізнаєте їх по овочах їх.” (Мат. 7:18-20) Се значить, що ми повинні старатися пізнати овочі нашого життя в нас самих, в братах і у наших ближніх. Ми повинні в нас самих розсудити і узнати, що є лихе. Ми все повинні на се уважати, чи наші ріжні слова і діла є добрі, чи лихі. Нема дня, щоб ми не почули щось такого, котре не подобається Богу. Длятого ми повинні розсудити в собі те все і виробити собі осуд про них, і з того витягнути науку для себе. Однак се не значить, що ми маємо зараз судити людей, котрі зле говорять або ділають. А вже зовсім не на місце булоби скізати і рішати, що хтось другий призначений на другу смерть. Хотяй ми можемо розуміти добре слова нашого Господа, що добре дерево приносить добрі овочі, і бачити що хтось не поводить ся так, як повинен, то однак ми не сміємо забувати, що нас ніхто не поставив судіями, щоби видавати рішення і висказувати, що хтось провинився в сім степені, або в тім. Тому можемо сильно помилитися, коли будемо старатися видавати осуд о других і рішати, яка кара кого жде. Св. Письмо учить, що прийде час, коли всі, що чинили зло стануть на суд. Заким прийде той час ми не повинні судити нікого, ні то в мисли, ні словом. Все, що можемо ділати, то тільки судити когось по його ділах або по його поведенню, чи воно відповідає Божим засадам, чи ні; але й тоді такий осуд або опінію маємо держати в собі і не бічи зараз і нести до другого. Если би ми стали ходити від одного до другого і оповідати їм, що ми про кого думаємо, то справді булоби кепсько з нами; ми самі затроювали

би собі своє життя. Длятого памятаймо на се, що не маємо права судити людського серця. Як ніхто з людей не може знати нашого серця так подібно і ми не знаємо їх.

Але навіть в осуді в нас самих ми повинні мати взгляд на себе — каже Павло в 1 до Кор. (4:3,4) Се значить, що коли ми застановимося добре над високими Божими принципами, тоді могли би судити себе за остро, не узгляднюючи сього, що ми діти Адамові, уроджені в грісі і в беззаконню. (1 кн. Мойсея 3:20; Псалма 51:5) Замість осуджувати себе за строго, ми повинні радже подумати собі: „Я почувуюся до вини, задля сього, що язле учинив, я сильно жалую. Хотяй я бачу, що я не повинен був сього ділати, і не маю оправдання для себе, то однак маю надію, що мені сей раз Бог дарує. Можливо, що він бачив певні причини, яких я не бачив.” В такий спосіб по словам апостола ми не будемо себе за остро осуджувати.

¹²Хто не є гордого серця а покірний і має сумлінне, такий легко спізнає свої несовершенности і буде дуже терпів, коли спізнав, що він зле учинив. Такий повинен все старатися спізнати всяку річ, яка вона в дійсности є і відповідно до сього осуджувати себе справедливо. Взагалі всякій суд повинен бути справедливий; бо справедливість є підставою Божого престолу: Длятого ми повинні старатися бути справедливими в наших осудах, о скільки можемо найлучше. Кожде диття Боже буде мати велику користь для себе, если буде старатися спізнати свої добрі і лихі сторони, що він, як Нове Сотворінне зискав, а що стратив; які переходив досвідчення і чому; чого зазнав у боротьбі зі злим світом, або зі собою або діяволом. Стараймося спізнати свої уломности і хиби, і стараймося очищувати себе із них, щоби наш новий ум міг що раз панувати над нами, щоби кожде наше слово, діло і мисли підчинилися волі Божій, як сього учив наш Спас і показав се своїм власним прикладом.

Люде Господні відповідають за свої діла тепер

¹³Хто належить до дітей Божих, сей сподіється в коротці бути суддею світа. (1 до Кор. 6:2,3) Що більше Бог старається тепер виробити в наших серцях і в нашім життю, в нас самих, сі засади праведности, яких Він бажає, щоб ми мали їх, бо вони будуть нам потрібні для нашого будучого діла, якдля суду світа. Длятого если не будемо мати почування справедливости в наших серцях, если не будемо поступати справедливо після принципів праведности і не будемо виконувати сього о-

хотно в нашій життє, тоді зовсім певно не надаємося до царства. Ми навіть не повинні поводитися несправедливо зі звіриною, а не то з чоловіком. Кожде сотворінне має своє право; і ми не повинні відбирати їм сього права, оставляючи решту Богу. Поступаючи в такий спосіб ми приготуємо себе до славного стану, який є приготований для тих, хто любить Бога найбільше.

Вінець дається кожному по справедливості.

¹⁴Нагорода, яка получена з високим покликанням, не дається нікому з милосердя або ласки. Бог уділяє нам свого милосердя і допомагає нам поконати наші немочі і слабости, але він не допустить нікого, щоби належав до царської кляси, если його вдача і характер не відповідає сьому високому становичу. Кого він узнасть за співнаслідника царства із нашим Спасителем, такий мусить виробити у собі вже тепер засади справедливості і після них поступати у своїм життє. Хто не має сеї засади справедливості до такого степеня, що волів би сам радше потерпіти, як мав учинити або поступити несправедливо з другими, такий не буде мати місця в царстві Божім.

Пам'ятаймо, що если ми є правдивими і вірними дітьми Божими, тоді всі наші мимозільні

немочі покриває риза праведности нашого Відкупителя. Если дальше ми стараємось із всіх своїх сил чи то розсуджувати себе самих, критично розбирати свої діла і слова на се, щоби попоравить себе і если по сьому правилу поступаємо так і з прочими людьми чи братами, в такий спосіб немов заявляємо Отцю небесному, що ми високо шануємо його засаду, яка є підставою його престолу і царства. Дятого если ми на сій підставі або фундаменті положимо любов, тоді ми блаженні будемо і будемо гідні бути в царстві його возлюбленого Сина, а нашого Спасителя Ісуса.

¹⁵Мало хто з людей а також мало хто з братів звертає увагу на се золоте правило. Мало було таких, хто хотів би відповідно до сього так поступати у своїм щоденнім життє. Пам'ятаймо на се, що нема багато часу на вироблення в собі сьої прикмети, бо суддя вже перед дверима, тому приходиться на нас тяжка проба. Если хочемо належати до кляси царської, тоді мусимо спішитися. Над сим кождий поважно повинен призадуматися. Для того ми повинні із всіх сил старатися спізнати, чого Бог вимагає від тих, хто має бути царем і священником і суддою у царстві Мессії, щоби ми могли бути між тими, котрі учиняють свій поклик і вибір певними.

Огляд Християньского Життя

„Коли любите мене, хороніть заповіді мої.“ — Йоан 14:15.

Іменем „християнин“ називаються всі цивілізовані народи, які замешкують Европу і Америку; але імени сього уживають невластиво. Тепер на світі нема такої держави або народу, котрі могли би по правді називатися сим іменем. У всіх державах панує тепер всяке право але не Христове. На науку Христа зовсім не дбають. Сим іменем навіть не мають права називатися ані так звані „християнські релігії.“ Хотяй вони признаються до Ісуса Христа, але його заповідей несповняють. Той може називатися сим іменем і той є християнином, хто йде слідами Христа і старається ділати дальше і пропагувати се, чого учив і наказував Христос.

Послідувателі Ісуса почались називати найперше християнами в місті Антиохії. Се імя належить лише правдивим його ученикам. Воно показує і нагадує їм, що вони належать до Христа. Если би всі придержувались все сеї регули, тоді не було би на світі так багато облуди.

Перших апостолів Христос покликав з рибаків, коли над Галилейським озером сказав до них: Ходіть за мною, а я зроблю вас ловцями людей. Ісус покликав

їх для певної цілі і діла, яке мали вони чинити для Нього. Апостоли не лишили по собі наслідників і не давали нікому сього імени; хотяй багато опісля приписувало собі се імя. Всі віруючі в Христа, чи се були апостоли, чи хто другі, через се, що злучилися з Ісусом, тим самим поєвилилися Богу і уважали собі за ласку йти слідами Христа аж до смерті. Ся дорога провадила їх через різні терпіння і трудности, але вони пам'ятали на його слова, що хто буде йому вірний, такий одержить ласку усісти по правіці Отця. Апостоли мали бути ловцями людей, і під певним зглядом кождий апостол був покликаний до тої самої роботи. Однак в св. Письмі не маємо сказано, щоби вони мали зловити до своїх сітей всіх людей на світі.

Послідувателі Ісусові мали жити иншим життєм, не так, як їх сусіди, або знакомі. Їх життя мало бути подібне життє Ісуса, і також мали служити Богу. Тому вони мусили мати перед очима немов регулу, як мають жити. Закон ізраїльський, не міг їм багато помочи; можна сказати, що він ще втримував або гамував їх в їх поступі наперед. Тому Ісус виложив се правило у проповіді на горі; се був закон любови, прощення і

милосердя. Діти Божі мали бути подібні своєму Отцю, котрий перебуває в небі. Милосердні ласкаві і услужливі для всіх — так для добрих як і лихих. Хотяй їх житте має бути відмінне від світа, то однак вони мають звертати увагу на події в світі.

З приходом Ісуса Христа на світ св. Письмо набрало великого значіння. Для апостолів і для всіх послідувателів було воно немов вказівником, котрий давав ради і перестороги всім ученикам, яких Ісус покликав собі. Сам Ісус керувався також св. Письмом. З нього і зі слів Ісуса і апостолів перші християне черпали для себе науку. Слова їх стали для перших християн світлом правди, котре вказувало їм дорогу, якою мали поступати, если не хотіли наразити себе на страту або шкоду. Під сим зглядом новітне християнство дуже похибило. Воно майже усунуло св. Письмо, і через се само у темряві пробуває, а тим самим хилиться скорим кроком до свого упадку.

Крім дару розуміти слово Боже, апостоли одержали ще ласку молитися. Кожному апостолови був даний св. дух або сила, а знова церква могла в особливий спосіб засилати свої просьби до Отця в імені Ісуса. Сього не треба так розуміти немов би кожний член міг просити о що тільки хотів для себе; але, що се був даний дар самій церкві. Правдивий Християнин не раз переконувся, що його молитва не зістала вислухана задля незаних йому причин. Знаємо, що навіть молитва Ісуса не була вислухана, як подібно і Павлова, котрий також три рази молив, але як би на дармо. (Мат 26:39, 42, 44; 2 до Кор. 12:8) Однак не маємо занисаного такого случаю, щоби молитва цілої церкви не була вислухана.

Дальше Ісус показав, що кожний його послідуватель мусить піднасти покусам; так Бог призначив для кожного. В давних часах Бог виставляв їх на покуси, щоби через се могли скріпити і оказати свою віру. Кожний послідуватель Ісуса мусить піднасти ріжним пробам, щоби через се оказав свою вірність і також набрав досвіду життєвого, і також, щоби при тім оказалась Божа ласка. Через се Бог показує, що за помочю його сили і ласки, хто розуміє св. Письмо хотяй він в упавшій стані, однак буде в силі опертись дияволови. Адам був совершенний, а однак упав. Ісус був совершенний, коли поконав сатану. Однак послідуватель Христов, хотяй є несовершенний, то однак може наслідувати свого Учителя і спротивитись сатані. При тім Бог показує, хто буде становити се насінне, яке зітре голову змія. — 1. Мой. 3:15; до Римлян 16:20.

Всі послідуватели Христові подібно своєму Учителеві, підпадуть покусам, щоби випробувати їх вірність, позаяк їм зістали поручені справи небесного царства. Головою церкви є дальше Ісус Христос, але відходячи, Він, як той пан, що йшов в далеку сторону, передав справи царства в руки своїх слуг. Дятого послідуватель Ісуса не може думати про себе, що йому вистарчить если тільки буде студіювати св. Письмо, бути лише дослідником Віблії, і про нічого більше не дбати. Ні. На

нім лежить повна відвічальність. Кожний з них одержав певні талани, котрими має орудувати і приробити дещо ними. Крім сього він мусить ще здати рахунок із всього свого маєтку якого він, коли посвячався Богу немов зрікся був.

Ап. Павло на примірі мужа і жінки показує нам, яка тісна звязь заходить між Ісусом а його послідувателями; їх духовна звязь показана на супружестві. Коли Церква буде зєдинена яко цілість, тоді немов злучиться з своїм Господом. Але вже й тепер кожний член мусить бути так вірний, як би він вже був злучений з Господом. Сопруги, котрі посвятилися Господу, повинні жити так, як би вони одно перед Богом, як би були одно у Христі — чоловік як голова має дбати про тіло, жінка має повинуватись йому, як голові.

Дальше Ісус сказав, що його ученики мають бути солею землі і світлом для світа. (Мат. 5:13,14) Голови теперішнього християнства запровадили людей на манівці. На місце Божого світла вони поставили себе; але які вони, таке світло могли давати людям, і впровадили людей в блуд. Ні самі не знають дороги вперед, ні не можуть показати її другим. Їх сіль стратила силу і вивітріла, і стала непригожа до нічого, як тільки викинути на сміття.

Теперішнє християнство відкинуло слово Ісуса, котрий казав своїм ученикам ждати на Нього, аж Він поверне з неба і зложить своє царство; а вони не ждучи його приходу самі на свій лад старалися зложити царство, думаючи, що Він похвалить їх за се. Саме тепер, коли безвірре немов темна ніч налягло на землю, Бог послає більше свого світла правди на світ і се світло світить тепер, що раз яснійше і яснійше, аж нарешті наповнить землю, як море повне водою. — Ісаїя 11:9. Із св. Письма видно зовсім ясно, що в намірі Божім не було навернути цілий світ проповіддю євангелії, а тільки дати йому свідцтво о нім, що таке в певнім часі Бог зложить через свого Сина. Хотяй теперішнє Християнство думає инакше і докладає всіх змагань, щоби світ навернути, але все на дармо. Если би такий був Божий намір, то він напевно найшов би спосіб, як осягнути свою ціль.

Правда про царство Боже розійшлась найперше від Єрусалиму, але не за помочю грошей, а тільки тому, що браття зістали розігнані по світі. Савло своїми нападами на перших учеників Христа богато причинився до поширення євангелії в дальні сторони поза Єрусалимом. Се було немов знаком для учеників Христових, що вони мають йти в світ і проповідати иншим людям про царство Боже. Найперше розпочалося від Самарії, а відтак, як Савло став учеником Христа розніс вість про царство Боже в далекі сторони і краї.

Хто немав святого духа а приглядався змаганням апостолів, напевно думав, що з їх праці не буде ніякого успіху. Та не так думали апостоли і вірні послідуватели Христові. Вони знали, що ними опікується сам Ісус Христос їх Господь; і хоч їх сили малі, то однак вони сповнять роботу, на яку післав їх Спаситель. Вони

також знали, що ся праця мусить забрати багато часу і все мусить йти поволи. Навіть сам Павло по своїм наверненню перебував довгий час на самоті, заким виступив з проповіддю.

В тих часах не можна було так скоро оповідати о царстві Божім, як тепер. Не було тоді ні друкарень, ані не можна було так скоро переїхати з одного місця на друге. Треба було устно оповідати і в пам'яті задержати, що апостол учив, або повідав. Щоби однак хто зле опісля не толкував їх науки, апостоли писали листи або послання, котрі мали бути немов тим світлом для них. Розуміється, що хто повірив словам апостолів, опісля в своїм життю мусів оказати се на зверх своїми ділами. Довгий час упливав, але він був потрібний, щоб випробувати віру кожного, що посвятився ступати слідами Христа. Бог не мав наміру навернути світ на віру Христову, а тільки наперед вибрати собі із різних народностей і язиків певну клясу людей для свого імені. (Діяння Ап. 15:14) Тому також так довго проповідується євангелія царства.

Але прийде час, що всі люде довідаються, що Ісус примирив їх з Богом і спізнають, що Бог є любов. Се діло мав хтось виконати. Хтось мав сказати людам. Як довго Ісус був на землі, так довго він сам проповідував і рівночасно приготував робітників до своєї роботи. Сі слуги виховані в його школі, наповнені його духом любови, мали йти в світ і нести далше сю радісну вість царства. Сею працею вони мали приготувати себе, щоби колись могли з своїм Господом засісти в його царстві. Вони мали бути священниками для людей і з Христом

царювати, як спільні наслідники царства. — 1 Петра 2:9.

Католицька і православна церква учить, що їх священники мають власть приносити жертву за людей і відпускати їм гріхи. се велика зневага Бога з їх сторони. Одна жертва Христова вистарчає, і ніхто не може відпускати гріхів, тільки Бог. Прийде час, що тоді сповняться слова Христові сказані до апостолів, що за їх посередництвом в часі, як буде установлене царство Боже, тоді члени церкви Христової, Невіста Христова, буде прощати гріхи людей і буде їх приводити до совершеньства. Так буде тревати цілих тисяч літ.

Отже з сих слів пізнаємо, що правдивий Християнин повинен жити тепер тою одинокою надією: бути колись в славі з Господом. Теперішнє його життя повинне бути подібне життю його Учителя. Коли він посвятився щиро Богу, те саме вже спровадить на нього багато неприємностей. Одні не зрозуміють чому він так ділає, і будуть його переслідувати, а інші із злоби йдучи за підшептами диявола, будуть йому шкодити. Але за його жертву жде його велика нагорода. Він вже тепер нагороджений; бо пізнає, що Бог опікується ним, як своєю дитиною, і з того радується; а по друге, як згадає яка радість жде його і яке добро буде міг зділати для світа, припроваджуючи їх до миру з Богом.

Але хто хоче мати таке щасття, сей мусить тепер вже очищати себе із нечистот тіла і духа, щоби нічого не перешкаджало йому в його службі і щоби міг заховати себе чистим і бути гідним товариства з Господом. Хто має таку надію, як каже Йоан, такий очищає себе, як і Він є чистий." — 1 Йоана 3:3.

Де Знаходяться Померші?

ЩОДЕННІ ВІСТІ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Іван Губяк, доктор медицини, син Петра і Катерини, — літ 28 дістався припадково під автомобіль і згинув на місці.

Похорони відбудуться в середу 13 липня с. р. о годині 3-ій пополудне.

Всіх знайомих і кривних запрошує взяти участь в похоронах опечалена родина.

Таке жалобне оголошення появилось в надзвичайнім виданні одного дневника, що виходить в однім з більших міст Америки. Родина Губяки була вельми чесна і заможна і добре знана в цілім місті. Смерть найстаршого їх сина порушила цілою українською колонією і дала

почин многим поговіркам. В день похорону зібралося величезне число народу, позаяк Іван був всіми люблений, а це більше тому, бо раді були побачити похорон, який відбудеться без священника.

Родина Губяки не налажала до ніякої церкви, чи віроісповідання; але, що для всіх була ввічлива, тому була всіми люблена і шанована. Йх син Іван скінчив медицину і як військовий доктор перебував з військом на маневрах, котре приготувалося до Европи. Але саме тоді наступило перемире, отже Іван вернув до свого міста, щоби тут розпочати докторську практику. Та сталося инакше. Нечайно на вулиці наїхав на його автомобіль і убив на місці. На похорон прийшов відділ війська. Похорон відбувся без священника. З причини своєї люде а особливо старі жінки довгий час про се балакали між собою.

Тільки два місяці до смерти Івана воюючи народи підписали перемире, і тим війна закін-

чилася. Америка, котра вступила перед самим кінцем війни, по обчисленням стратила більше, як сто тисяч молодого цвіту, який поляг на полі битви. Понад то багато тисячів умерло від зараз і від слабостей. Убитих, яких стратили всі держави можна числити на міліони. Крім війни кожда держава потерпіла від страшного голоду. В самих Хінах умерло з голоду більше, як 30 міліонів душ.

Зараз по війні бушувала по цілім світі страшна пошесть, яка змітала людей, немов полу. Від найдавшої півночі аж до найдавших кінчин землі полудня, всюди дала про себе знати. На цілий світ наляг великий сум і тревога.

Звичайно, коли велике нещасте спіткає людей, тоді вони починають думати. Так і нагла смерть знаного Івана порушила думками людей, і кожний в громаді мимоволі питав себе:

Де йдуть всі умерші по смерті?

Як вибухла війна, тоді священники закривали своїх парохіян, щоби йшли боронити своєї вітчизни і віри, проповідуючи, що хто на війні згине, сей піде впрост до неба. Неодному жовнірови приходило нераз на думку, коли се правда, то чому священники не хотять умерати на війні, а уникають поля битви як найдальше. Видко, вони самі не вірили в се, що проповідали.

Католицькі священники учать, що кожний добрий католик, котрий є вірний своїй церкві, як умре, йде впрост до неба. Если-ж був добрим чоловіком, а умер, маючи простительні гріхи або, висповідавшись, та не мав часу спокутувати своїх тяжких гріхів, такий по смерті йде до чистилища, де мусить перебувати в тяжких муках якийсь неозначений час. Такому однак — вірують вони — можна помочи молитвами, милостинями а головно „службами“, які за гроші править священник. Хто не був добрим католиком, або не належав до церкви, такого уважали великим грішником, котрий по смерті мусить йти до пекла на вічні муки.

Протестанські священники навчають дещо відмінно. Вони учать, що хто був добрим членом їх церкви і жив чесно, такий по смерті йде до неба, де тішиться невисказаними радощами. Хто не належав до церкви і був злим чоловіком, такий йде на вічні муки до пекла.

На тиждень перед смертю Івана, в тім же містечку розносили по домах якісь люде оголошенне запрошуючи на публичний виклад, котрий мав відбутись на тему: „Де знаходяться умерші? Священники, довідавшись о тім, стали в слідууючу неділю сильно викрикувати, на них і завзивали всіх парохіян, щоби не важились там іти. В наслідок сього багато людей котрі отримали оголошенне, послушали свя-

щенників і не пійшли. Але хто там був, вийшов дуже урадуваний і з легким серцем, бо довідався о таких річах, про які в своїм життю ще ніколи не чув.

Пани Губнякова отримавши картку сіла на канапу і напів-голос сказала: Ах, я ніколи про се не думла. Коби я знала, що по правді діється з мертвими, мені було би далеко лекше на серці. . . . І знов стала плакати . . .

Паньство Губяки а також і їх син ніколи не інтересувалися церковними річами і науками. Вони не посилали своїх дітей на катехизм, а дбали тільки, щоби дати їм школу і красне вихованне. І син Іван був порядним чоловіком. Але тепер, його смерть і те питанне: Де знаходяться умерші, пригадали п. Губякові все, що вона пізнала все від своїх родичів і чого учили її в школі. Прийшло її на думку і чистилище і пекло; і на згадку сього задрожала на цілім тілі. Майнула думка. . . . А може чоловік жиє по смерті? . . . Може мій син коханий учинив що недоброго, і тепер терпить у чистилищі? Щось в тім мусить бути, коли всі священники про се навчають. І знов задумалась.

В тім увійшов до комнати п. Губяк і, побачивши свою жену, приступив і питає:

— Чого ти така сумна?

А ся не відказуючи ані слова подала йому картку і зітхнула, кажучи:

— О, коби я знала, що діється з мертвими по смерті?

— Будь спокійна і не гризися — промовив потішаючо муж. — Я не думаю, щоби чоловік жив по смерті, ані не хочу вірити в науку священників, щоби Бог був тираном і мучив кого.

— Так, і я також нераз так казала другому, як прийшло питанне о тім. Але тепер мене се не заспокоює, — відказала вона. — О, як була би я вдячна тому, хто міг би мене переконати і доказати, що так не є, як мене малою учили. Мій смуток і жаль були би о половину менші.

Мамцю дороженька, я можу познакомити вас з таким чоловіком — промовив Роман, її син, котрий прийшовши із цвинтаря, пильно писав щось за столом, приготавляючись до екзамену. — Сю картку, яку ви маєте в руках, я приніс. Розносив її якийсь чоловік і він дав мені. Я навіть був на сім викладі в мійській салі і мені досить добре подобався. Бесідник говорив розумно, пояснюючи все св. Письмом. Мій товариш Андрей, був минувшої неділі з матерю у церкві і чув, як священник кричав, щоби не йти на той виклад. Але він тим ще більше зацікавився і сказав мені, і ми обидва пійшли на виклад. Я навіть знаю, де той чоловік мешкає; я вчора бачив його. Если хочете, пійду до нього

і попрошу його. Я знаю, що він прийде, бо він казав по викладі, що хто жєлає собі, нехай лишить свій адрес, а він знайде до його дому і ще лучше пояснить. З його лица було видко, що се добрий чоловік.

Предложенне було добре. Родичі пристали на се. На другий день Роман привів того чоловіка, котрий, привитавшись ввічливо, усів на подане крісло, і по короткім часі стали розмовляти на тему: „Де знаходяться померші?”

ЯК ГОВОРІТЬ ПРО СЕ СВ. ПИСЬМО?

— Нераз смуток або якийсь нещасливий випадок спонукує чоловіка, що той починає думати і більше застановляється, — так промовив гість. — Однак наперед хочу упередити вас, що се, що буду говорити, не буде моя мудрість. Я не священник, ні пророк, ні мудрець, я звичайний собі чоловік-робітник. Люблю Бога і служу Йому так, як найлучше розумію. Я переконаний, що на ваш запит знайдете найкращу відповідь в Його слові або в Біблії. Єсли хочете, я вам вкажу місця св. Письма, а ви розберіть своїм розумом, то переконаєтесь самі о правді і будете дуже задоволені.

— Просимо дуже — промовила пані Губякова. Я дуже хотіла би се знати, бо знаєте, що сталося з моїм сином. — . . . І уста її задрожали з жалю і дальше не могла говорити. — Гість зауважав се і став дальше промовляти:

— Мушу на вступі сказати вам, що люде мають дуже мильне понятте про Біблію. Головно сі, що вірують в ню; але в найгіршім світлі представляють її і зовсім нерозумні пояснення до неї подають самі священники, котрі кажуть, що навчають з неї. Через се представляють у мильнім світлі самого Бога і Його слово. Тільки не думайте, що може я ворог священників. Ні. Ані їх не можна за те все винувати. Є один ворог, котрий спричинив те все; але о тім довідаємося пізнійше з нашої бесіди.

— ДЕ-Ж ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРШІ ? —

— Священник скаже вам, що Бог взяв вашого сина, а я докажу вам на підставі Біблії, що Бог не взяв його. Тому нічого дивного, що багато людей по страті дорогої особи нераз нарікає і кличе: Боже! Чому Ти дозволив, що моя дорога особа умерла? — Я поясню вам, що Бог не був причиною його смерті. — Священник каже, що кожда душа по смерті йде сейчас або до неба або чистилища або до пекла на страшні муки. Православні мало що рїзняються в тім, бо тільки до часу; але час скоро проміне, і однакова доля жде православних і католиків.

Наперед застановимося над сими місцями. Я докажу вам із св. Письма, що ваш син не є ні в небі ані в пеклі, ні в чистилищі. Я покажу вам, де він є, чому він умер, і що ви можете мати надію бачити його ще раз і жити з ним в щастю на віки. Маючи се перед очима, ви зможете лучше зрозуміти мої докази, які буду наводити.

НЕБО

Небом називаємо простори високо і далеко від нас. Бо перебуває в небесах. Бог є духом і невидимий для чоловіка. Ніхто з людей не бачив ще Бога, ані не може видіти Його. Тільки духи можуть Його бачити. Сам Бог сказав: „Не буде жити вже людина, котра бачила лице: мое.” (2 Мой. 32:20; 1 до Тимот. 6:16) З сього слїдує, що ваш син не є в небі, хїба, що мусів би бути духом. Але я докажу вам, що ваш син не є духом, ані духовою істотою, як про се учать священники.

Ви знаєте, що священники навчають, що о-статочнo буде тільки два місця, де вічно будуть мусіли всі перебувати, а то небо і пекло. Католики учать, що душі добрі йдуть по смерті до неба, а котрі йдуть до чистилища, такі по певнім часі очистяться і пїйдуть також до неба, а всі злі будуть перебувати вічно в пеклі.

В своїм посланню до Жидів ап. Павло подає цілий ряд старозавітних праведників, від Авля до послїдного пророка. Сі мужі були праведні. Єсли священники говорять правду, що всі добрі душі йдуть зараз по смерті до неба, тоді зовсім певно ті праведники повинні були пійти також до неба. Але бачимо з сього послання щось иншого. Читаємо там, що ані один з них не пійшов до неба, і навіть не пїйдуть до неба. Одні з них умерли, яких чотири тисячі літ перед приходом Ісуса на світ. А Ісус, будучи на землі, сказав раз такі слова: „Ніхто не взійшов на небо.” (Йоан 3:13) Він може бути найлучшим свідком, бо Він сам зійшов з неба, отже знав, що говорив.

Щоби ще лучше доказати, возьмім на примір пророка Дивида. Він був Божим пророком і праведним чоловіком, відданий Богу цілим серцем, як се потверждає саме св. Письмо. (Діяння Ап. 13:22; 1 кн. Самуїла 13:14) Ап. Петро, по зісланню святого духа на них, так сказав о Давиді: „Бо Давид не зійшов на небеса.” (Діяння Ап. 2:34) Також Йоан Хреститель був святим чоловіком. Його Бог вибрав, щоб звістив прихід Спасителя світа. Однак св. Письмо каже, що він не пїйде до неба. — Мат. 11:11.

— (Дальше буде)